

Поводом болести патријарха Павла и преузимања његових дужности од стране Синода могло се чути о начину на који се бира нови партијарх. Најпре се гласа, а онда када остану само три кандидата прелази се на коцку. Овај избор коцком постојао је још у старој Атини, колевци демократије. Смисао бацања коцке није тешко препознати, законодавац је хтео да процес надметања прекине тако да се на крају не зна који од три кандидата је заиста најцењенији што би требало да све, а посебно изабраног кандидата, подсети на то да се власт добија да би се у оквиру постојећих правила радило у корист свих, а не у властиту корист.

Ово би могло да буде и препорука Дачићу. Могао би да јавно, на конференцији за штампу или на РТС-у, баци новчић и приклони се оној коалицији на коју коцка покаже. Може ли се одлучивање о тако судбоносним и озбиљним питањима као што је повратак у деведесете или одбрана земље и изградња путева и гасовода одлучивати на тако неозбиљан начин какав је бацање коцке? Све зависи од тога како гледамо на озбиљност у нашој политици. Што је повезано са тиме како гледамо на поруке из последње кампање. Ево како Томислав Николић гледа на њих: “У жару политичке кампање о властима сам увек говорио најгоре. Говорио сам оштро и о Илићу, али и о функционерима других странака.”

Избори који су прошли донели су слику о Србији која је подељена тачно на пола и сада од пчелице у облику Дачића зависи на коју страну те ваге која стоји у равнотежи ће слетети. Није тако изгледало у кампањи, онде се Србија делила на издајнике који ће бити кажњени на изборима јер су продали Косово и на зликовце који би Србију вратили у деведесете, ратове и сиромаштво. Управо резултат избора говори да се и једно и друго показало као нетачно.

Наиме, занимљиво је да било ко да формира нову владу он ће морати да води проевропску политику. Релативна победа коалиције око ДС која је на изборима на јединственој проевропској политици добила више гласова и посланика него раније показала је да су се оптужбе ДСС-а о издаји показале као невалидне. Другим речима, политика заоштроног курса према Европи, у оквиру кога ће се сваки контакт са

европским званичницима стављати под лупу за издају одбачена је самом чињеницом да су странке које су потписале или подржале потписивање ССП замало добиле већину. То потписивање се онда може сматрати погрешним, али не и издајом. Да то кажем сасвим прецизно: све и да су Тадић и Ђелић издајници који намерно потписују штетне уговоре, они су се прерачунали: по мишљењу бирача оно што су потписали није штетно, тако да су ненамерно радили у корист Србије, барем по мишљењу близу 50% бирача. Међутим, да ли чујете да неко стално понавља слоган “Борис Тадић је издајник”, као што је то препоручивао Велимир Илић?

То значи да данас у Србији није питање шта ће бити политика будуће владе, него ко ће спроводити ту политику. Странке које су се у кампањи противиле том курсу могу да направе владу са СПС-ом. И то не би био крај света. У ствари би у неку руку било корисно да посебно радикали увиде да је једно бити у опозицији у данашњој Србији, а сасвим друго бити на власти, како се то зорно показало у случају Маје Гојковић. Ма колико то било проблематично, једино власт би могла да ову странку (па чак и садашњи ДСС) од идеолошке приведе реалнијој политици. Сасвим је вероватно да се Вучић после неког времена у глобалу не би могао разликовати од неког градоначелника који би дошао из ДС, као што му се у кампањи спотови нису могли разликовати од спотова неког другог кандидата. Па добро, зашто онда да то исто не ради неко чији је то програм био од почетка? У том питању има логике, али би смањивање политичких разлика услед дозивања радикала у реалност била корист од ове мање логичне солуције.

С друге стране, ако се одлучи за ДС Дачић би могао да доживи побуну властитих “ногу” које то не би могле да прогутају. Зар ићи у коалицију са онима који су изручили њиховог председника Хагу и немају трунке разумевања за њихове потезе из деведесетих? Питање је да ли се ова побуна уопште може превазићи. Али то не значи да то не би било неопходно. У неку руку, било какав улазак у власт у оваквој Србији, ставиће ад акта основне идеолошке поставке политике СПС. Питања изручења, Хага и деведесетих требало би оставити компетентној јавности, а политику треба окренути ка задовољавању интереса бирача који су гласали за СПС. С друге стране, и сам Дачић би, мислим, пре рекао да би Слоба, да је историјски случај хтео другачије, био пре одличан кандидат за председавајућег Европске комисије, него усамљени борац за ствар Истока против трулог Запада.

Када би се десило неко чудо, ово постизборно затишје у коме не знамо на коју ћемо страну могло би бити искориштено да се увиди да су ионако све стране на које смо се наумили кретати погрешне. Идеологије наших странака експлиците су погрешне: најбоље би било да ништа од тога не буде преточено у конкретне политичке потезе. Чак и ДС одаје утисак да су демократија и укључивање у Европу само инструменти за њихово одржавање на власти, а не стварни захтев постављен пред све политичке

Крај идеолошке политике?

Пише: Владимир Милутиновић
понедељак, 19 мај 2008 20:55

актере. Чињеница да ће у владу по свој прилици морати странке резнородних идеологија или странке које ће морати да полако одустају од својих идеологија ако удју у власт, могла би ту тему макар благог удаљавања од идеолошке политике ставити у први план. И поред тога има пуно посла. Како ствари стоје у следећем периоду нико неће признавати Косово, одустајати од уговора са Фиатом или дочекати и следеће локалне изборе без започетог новог моста у Београду (за ово последње нисам сигуран).

Кажу да је Дачић био студент генерације на политичким наукама. Тамо је сигурно нешто научио о разлици између идеолошке и реалне политике.